

Arrest

nr. 160 913 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 januari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 januari 2005 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam daaromtrent op 15 juli 2005 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Door de verzoekende partij werd beroep ingediend bij de Raad van State, wat werd verworpen op 23 december 2008 bij arrest nr. 189 163.

1.2. Op 13 december 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van oud artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 31 augustus 2007 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing is definitief.

1.3. Op 12 september 2007 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13). Het beroep dat verzoekster hiertegen indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen op 28 november 2008 bij arrest nr. X

1.4. De verzoekende partij diende op 27 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt afgewezen. Beroep werd aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23 mei 2012 werd deze beslissing ingetrokken en werd een nieuwe beslissing genomen die de aanvraag verwerpt.

1.5. Op 13 juni 2012 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze werd op 9 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Het ingestelde beroep werd op 27 september 2012 bij arrest nr. X verworpen.

1.6. Op 10 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze werd op 8 maart 2013 onontvankelijk verklaard bij gebreke aan buitengewone omstandigheden. Het beroep bij de Raad hiertegen is gekend onder nummer X.

1.7. Op 8 maart 2013 werd deze onontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van buitengewone omstandigheden. Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 oktober 2015 met arrest nr. X.

1.8. Op 20 januari 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 januari 2015 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds december 2004 in België zou verblijven; zij de Franse taal zou spreken en zij zich zou weten te integreren hebben in de samenleving waar zij de facto een onderdeel van zou uitmaken; betrokkene ondertussen zou hebben gedaan wat zij kon om haar toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten en zij daartoe een getuigschrift zou hebben behaald; haar leven zich volledig in België zou afspelen en zij de nodige inspanningen zou leveren om haar integratie volledig en vlot te laten verlopen, in het bijzonder het aanleren van de landstaal; zij verder zou wensen deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar zij thans deel van zou uitmaken en zij oprecht, werkbereid, taalvaardig zou zijn en ze normbesef ze hebben en zij ter staving een attestation de réussite d'une formation courte dd. 29.06.2012 voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard

worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 03.01.2005, werd afgesloten op 18.07.2005 met de beslissing 'Oude asielprocedure – niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 19.07.2005.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Op 22.01.2009 werd de procedure voor de Raad van State eveneens negatief afgesloten.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat de behandeling van haar asielaanvraag en de procedure voor de Raad van State onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Kameroen, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat zij samen met haar zus, met name Mevrouw N. A. E., in een appartement zou wonen. De band van verwantschap zou worden vermeld op de gezinssamenstelling die betrokkene toevoegt. Hieruit zou onomstotelijk blijken dat betrokkene een gezins – en familieleven in België zou hebben. Zowel betrokkene als haar zus zouden hun gezins- en familieleven niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst, zijnde Kameroen. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM.

Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde element dat verzoekster zagezegd reeds eerder een legaal verblijf zou hebben bekomen, waardoor dit niet als een eerste aanvraag tot verblijf zou kunnen worden beschouwd en dit haar aanspraak op basis van artikel 8 EVRM zou versterken, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 03.01.2005 een asielaanvraag indiende, waardoor haar verblijf werd toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Mevrouw wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Op 19.07.2005 werd haar asielprocedure negatief afgesloten, en was het verblijf van Mevrouw niet langer gewettigd.

Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest (nr. X) dd. 27.05.2009 het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet

kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien is betrokkene haar zus begin 2012 in België aangekomen, terwijl betrokkene reeds sinds december 2004 hier verblijft. Ze hebben bijgevolg zeven jaar zonder elkaar kunnen leven, betrokkene toont niet aan waarom de aanwezigheid van haar zus in België een buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Bovendien verklaarde betrokkene bij haar asielaanvraag dat haar vader in het Noordwesten van Awom Guzang zou verblijven, samen met haar broer en zus.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich zeer waardig zou hebben gedragen en niet in aanraking zou zijn gekomen met het justitieel apparaat en de illegale situatie van een persoon de stap tot (kleine) criminaliteit erg zou vergroten maar betrokkene hier niet aan zou hebben toegegeven gedurende haar verblijf, wat zou bevestigen dat zij een waardig burger zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving..”

2. Het van rechtswege schorsend effect van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2 Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, dan kan zij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.3. *In casu* is verzoekster sinds 20 januari 2016 van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, in de zin van een versnelde behandeling van het hangende schorsingsberoep, is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Voorwerp van huidige vordering

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van 26 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid

van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, uitgereikt op 20 januari 2016 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, zaak gekend onder het rolnummer X. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het dringend karakter wordt door de verwerende partij niet betwist.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.4.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slecht kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.4.1.2. In haar initiële verzoekschrift tot schorsing voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“TWEEDE MIDDEL:

- **SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM**
- **SCHENDING VAN 62 VREEMDELINGENWET**
- **SCHENDING VAN DE ARTIKEL 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN**

1. Door de verwerende partij kan worden geëist dat de aanvraag tot machtiging van verblijf wordt ingediend in het land van herkomst (artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM (zoals aangehaald in haar regularisatieaanvraag).

Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing erkend dat verzoekster zich hierop beroept in haar regularisatieaanvraag:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM”

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoekster haalde daarom in haar regularisatieaanvraag aan dat:

- zij al in België verblijft sinds 2004 (zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2015);
- zij ondertussen meer dan tien jaar in België verblijft;
- zij sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);
- zij in België verblijft samen met haar zus, dewelke een legaal verblijf heeft;
- zij en haar zus samenwonen gedurende reeds meer dan drie jaar in hun appartement te Anderlecht;
- door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;
- zij gedurende deze gehele periode niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat en derhalve geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekster in België, zoals aangegeven in de regularisatieaanvraag, impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekster zich kan beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven wordt in casu zodoende aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, om **in concreto** een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het privé-, gezins- en familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billig billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bovendien geldt er in casu een uitgebreidere motiveringsplicht gezien de grote discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en de vaststelling dat de bevoegde overheid de meest ingrijpende maatregel neemt voor verzoekers.

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

5. In de bestreden beslissing staat slechts in abstracto te lezen dat:

“Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- en familieleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Dit is kennelijk **het resultaat** van de belangenafweging, namelijk dat “de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- en familieleven”.

Echter, dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven, dewelke moeten veruitwendigd worden in de bestreden beslissing conform artikel

62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, van deze belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen. Het enige concrete elementen waarover een uitdrukkelijke motivering is te vinden in de bestreden beslissing betreffen:

- het legaal verblijf dat verzoekster heeft gehad;
- de duurtijd van het verblijf van de zus van verzoekster in België;
- de vraag of verzoekster nog familie, vrienden of kennissen heeft in Kameroen;
- en de vaststelling dat verzoekster niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat.

Er is derhalve **geen concrete, uitdrukkelijke motivering** te vinden in de bestreden beslissing over:

- de zeer langdurige periode dat verzoekster in België verblijft (meer dan tien jaar), hetgeen zich dus niet beperkt tot de periode dat verzoekster een legaal verblijf heeft gehad;
- dat verzoekster sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);
- dat zij **thans** reeds meer dan drie jaar samenwoont met haar zus in hun appartement te Anderlecht;
- dat door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;

Deze elementen zijn evenwel van determinerend belang.

Het weze herhaald dat, zoals hierboven reeds aangehaald, in het kader van artikel 8 EVRM steeds in concreto rekening moet worden gehouden met de aard en de intensiteit van de sociale relaties.

De verzoekende partij kan **door het ontbreken van deze uitdrukkelijke motivering** niet nagaan op welke wijze deze determinerende individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend.

De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT

1. De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM (zoals aangehaald in haar regularisatieaanvraag).

Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing erkend dat verzoekster zich hierop beroept in haar regularisatieaanvraag:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM”

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoekster haalde daarom in haar regularisatieaanvraag aan dat:

- zij al in België verblijft sinds 2004 (zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2015);
- zij ondertussen meer dan tien jaar in België verblijft;

- zij sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);
- zij in België verblijft samen met haar zus, dewelke een legaal verblijf heeft;
- zij en haar zus samenwonen gedurende reeds meer dan drie jaar in hun appartement te Anderlecht;
- door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;
- zij gedurende deze gehele periode niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat en derhalve geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekster in België, zoals aangegeven in de regularisatieaanvraag, impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekster zich kan beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven wordt in casu zodoende aangenomen.

2. De verzoekende partij wijst erop dat conform artikel 8 EVRM de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een **zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten** en dit **op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben**.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bovenstaande bepalingen niet gehonoreerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Er werd **geen afdoende onderzoek verricht** op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis had of diende te hebben, waardoor artikel 8 EVRM werd geschonden.

Dit blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing evenals het administratief dossier.

Er werd geen rekening gehouden met volgende, determinerende elementen :

- de zeer langdurige periode dat verzoekster in België verblijft (meer dan tien jaar), hetgeen zich dus niet beperkt tot de periode dat verzoekster een legaal verblijf heeft gehad;
- dat verzoekster sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);
- dat zij **thans** reeds meer dan drie jaar samenwoont met haar zus in hun appartement te Anderlecht;
- dat door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;

Het weze herhaald dat, zoals hierboven reeds aangehaald, in het kader van artikel 8 EVRM steeds in concreto rekening moet worden gehouden met de aard en de intensiteit van de sociale relaties.

Doordat de verwerende partij nalaat een afdoende onderzoek te verrichten op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis had of diende te hebben, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

3. Bijkomend wijst de verzoekende partij erop dat a.d.v. het feitenrelaas en bijgebrachte stukken de afweging bovendien niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden.

De beperkte afweging dewelke wel werd gemaakt door de verwerende partij schendt niet enkel artikel 8 EVRM, maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft meer dan tien jaar in België. Zij verblijft thans bij haar zus, gedurende reeds meer dan drie jaar. Zij wonen samen en hebben een gemeenschappelijk huishouden. De zus van verzoekster is student. Doordat verzoekster het huishouden regelt, kan haar zus zich richten op haar studies. Beide zijn hierom afhankelijk van elkaar.

Bovendien oordeelt de verwerende partij onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door te stellen dat "het erg onwaarschijnlijk" is dat verzoekster "geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst" door enkel rekening te houden met de tijd dat verzoekster effectief in Kameroen heeft verbleven.

De verwerende partij slaat geen enkele acht op de actuele situatie. Het feit dat verzoekster meer dan tien jaar niet meer is teruggekeerd naar Kameroen, hetgeen niet wordt tegengesproken, is het beste bewijs dat verzoekster geen (sociaal) netwerk meer heeft in Kameroen waarop zij kan steunen. Het loutere gegeven dat er misschien nog familie aanwezig is in Kameroen (verzoekster heeft geen contact meer met haar vader sinds haar vertrek uit Kameroen) is in casu dan ook nietszeggend.

Deze elementen dienen in het voordeel van de verzoekende partij te worden weerhouden.

Dat de bestreden beslissing dient niet erkend, vormt een schending van artikel 8 EVRM.

(...)

ekster heeft geen contact meer met haar vader sinds haar vertrek uit Kameroen) is in casu dan ook nietszeggend.

Deze elementen dienen in het voordeel van de verzoekende partij te worden weerhouden.

Dat de bestreden beslissing dient niet erkend, vormt een schending van artikel 8 EVRM.”

3.4.1.3. Het weigeren van een legaal verblijf in België en het terugsturen naar het land van herkomst maakt volgens verzoekster uit een ongerechtvaardigde schending uit van artikel 8 EVRM. Zij meent met name dat de bestreden beslissing een willekeurige inmenging uitmaakt van haar feitelijk gezinsleven en privéleven in strijd met artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster houdt voor een gezinsleven te hebben met haar zus die een legaal verblijf heeft en waarmee zij gedurende meer dan drie jaren samenwoont.

De bestreden beslissing wijst erop dat haar zus door de afwijzing van haar ingediende asielaanvraag niet meer legaal in het land verblijft en dat haar zus pas begin 2012 in het Rijk toekwam. De bestreden beslissing stelt betreffende het gezinsleven:

“Betrokkene haalt aan dat zij samen met haar zus, met name Mevrouw N. A. E. (...), in een appartement zou wonen. De band van verwantschap zou worden vermeld op de gezinssamenstelling die betrokkene toevoegt. Hieruit zou onomstotelijk blijken dat betrokkene een gezins – en familieleven in België zou

hebben. Zowel betrokkene als haar zus zouden hun gezins- en familielevens niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst, zijnde Kameroen. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM.

Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde element dat verzoekster zagezegd reeds eerder een legaal verblijf zou hebben bekomen, waardoor dit niet als een eerste aanvraag tot verblijf zou kunnen worden beschouwd en dit haar aanspraak op basis van artikel 8 EVRM zou versterken, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 03.01.2005 een asielaanvraag indiende, waardoor haar verblijf werd toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Mevrouw wist dat dit om een precare verblijfsituatie ging. Op 19.07.2005 werd haar asielprocedure negatief afgesloten, en was het verblijf van Mevrouw niet langer gewettigd.

Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest (nr. X) dd. 27.05.2009 het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien is betrokkene haar zus begin 2012 in België aangekomen, terwijl betrokkene reeds sinds december 2004 hier verblijft. Ze hebben bijgevolg zeven jaar zonder elkaar kunnen leven, betrokkene toont niet aan waarom de aanwezigheid van haar zus in België een buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Bovendien verklaarde betrokkene bij haar asielaanvraag dat haar vader in het Noordwesten van Awom Guzang zou verblijven, samen met haar broer en zus."

In casu betreft het een situatie waarbij de verzoekende partij een eerste toelating vraagt. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoekster toont dergelijke bijzondere afhankelijkheid niet aan. Zoals de bestreden beslissing opmerkt verblijft verzoekster in het Rijk sedert 2004 en kwam haar zus toe in 2012. Het regelen van het huishouden terwijl haar zus zou studeren toont geen bijzondere afhankelijkheid in de zin van artikel 8 EVRM aan. Het samenwonen is recent en bovendien beslist terwijl verzoekster wist dat zij illegaal in het land verbleef. Bovendien wordt niet aangetoond dat een eventuele tijdelijke scheiding om de verzoekende partij toe te laten haar aanvraag elders in te dienen *in casu* een schending van artikel 8 EVRM zou teweegbrengen zoals in de bestreden beslissing wordt gepreciseerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er nauwkeurig onderzoek is geschied naar het familieleven van verzoekster en een degelijke belangenafweging werd gemaakt.

Wat betreft het voorgehouden privéleven, stelt de Raad vast dat op basis van de stukken in het administratief dossier dat verzoekster bewijzen voorlegde m.b.t. het bestaan van een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96).

De bestreden beslissing stelt:

“De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds december 2004 in België zou verblijven; zij de Franse taal zou spreken en zij zich zou weten te integreren hebben in de samenleving waar zij de facto een onderdeel van zou uitmaken; betrokkene ondertussen zou hebben gedaan wat zij kon om haar toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten en zij daartoe een getuigschrift zou hebben behaald; haar leven zich volledig in België zou afspelen en zij de nodige inspanningen zou leveren om haar integratie volledig en vlot te laten verlopen, in het bijzonder het aanleren van de landstaal; zij verder zou wensen deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar zij thans deel van zou uitmaken en zij oprecht, werkbereid, taalvaardig zou zijn en ze normbesef ze hebben en zij ter staving een attestation de réussite d'une formation courte dd. 29.06.2012 voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 03.01.2005, werd afgesloten op 18.07.2005 met de beslissing 'Oude asielprocedure – niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 19.07.2005.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Op 22.01.2009 werd de procedure voor de Raad van State eveneens negatief afgesloten.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat de behandeling van haar asielaanvraag en de procedure voor de Raad van State onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. (...) Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Bovendien verklaarde betrokkene bij haar asielaanvraag dat haar vader in het Noordwesten van Awom Guzang zou verblijven, samen met haar broer en zus.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich zeer waardig zou hebben gedragen en niet in aanraking zou zijn gekomen met het justitieel apparaat en de illegale situatie van een persoon de stap tot (kleine) criminaliteit erg zou vergroten maar betrokkene hier niet aan zou hebben toegegeven gedurende haar verblijf, wat zou bevestigen dat zij een waardig burger zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Verzoekster stelt betreffende de concrete elementen van haar privéleven:

“Verzoekster haalde daarom in haar regularisatieaanvraag aan dat:

- zij al in België verblijft sinds 2004 (zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2015);*
- zij ondertussen meer dan tien jaar in België verblijft;*
- zij sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);*
- zij in België verblijft samen met haar zus, dewelke een legaal verblijf heeft;*
- zij en haar zus samenwonen gedurende reeds meer dan drie jaar in hun appartement te Anderlecht;*
- door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;*
- zij gedurende deze gehele periode niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat en derhalve geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde*

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekster in België, zoals aangegeven in de regularisatieaanvraag, impliceert een sterke en intense binding met België.

(...)

Het enige concrete elementen waarover een uitdrukkelijke motivering is te vinden in de bestreden beslissing betreffen:

- het legaal verblijf dat verzoekster heeft gehad;*
- de duurtijd van het verblijf van de zus van verzoekster in België;*
- de vraag of verzoekster nog familie, vrienden of kennissen heeft in Kameroen;*
- en de vaststelling dat verzoekster niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat.*

*Er is derhalve **geen concrete, uitdrukkelijke motivering** te vinden in de bestreden beslissing over:*

- de zeer langdurige periode dat verzoekster in België verblijft (meer dan tien jaar), hetgeen zich dus niet beperkt tot de periode dat verzoekster een legaal verblijf heeft gehad;*
- dat verzoekster sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);*
- dat zij **thans** reeds meer dan drie jaar samenwoont met haar zus in hun appartement te Anderlecht;*
- dat door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;*

Deze elementen zijn evenwel van determinerend belang.”

Van enig rechtmatig geschepte verwachting is in casu geen sprake gelet op de verschillende bevelen die de verzoekende partij reeds heeft gekregen.

Er dient te worden nagegaan of er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57.).

De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij al sedert 2005 in het Rijk verblijft en houdt dus rekening met de lange duur, in tegendeel met wat de verzoekende partij suggereert. Ook het drie jaar samenleven met haar zus wordt beoordeeld en de bestreden beslissing ontkent geenszins dat de verzoekende partij een sociaal leven heeft opgebouwd en dat zij niet het Rijk heeft verlaten. De bestreden beslissing wijst erop dat, met uitzondering van de procedure van de asielaanvraag het verblijf illegaal was.

De Raad benadrukt dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Dit geldt des te meer nu verzoekster in gebreke blijft om enige hinderpaal aan te duiden die het onmogelijk maakt of bijzonder moeilijk om haar privéleven in het land van herkomst verder te zetten en uit te bouwen. Voorts toont verzoekster niet aan dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om het feitelijk gezinsleven met haar zus in Kameroen verder te zetten. Zij blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken dat haar zus haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Verzoekende partij heeft een veel langer leven opgebouwd in Kameroen dan in het Rijk en is pas op volwassen leeftijd in het Rijk toegekomen. Het is onwaarschijnlijk dat zij haar vroeger sociaal leven al daar niet kan heropnemen. Er kunnen in deze stand van het geding geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een feitelijk gezinsleven of privéleven in Kameroen.

Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat het EHRM er inzake immigratie aan heeft herinnerd dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67) De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen in de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing leidt daarenboven niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze hebben enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekster een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar zus zo deze verblijfsgerechtigd zou zijn of verkiest in het Rijk te verblijven, met haar verder te onderhouden.

Nu de verzoekster niet concreet aantoont dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om haar feitelijk gezinsleven met haar zus en privéleven in Kameroen verder te zetten, toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat inzake migratiecontrole. Een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM, met name een verplichting voor de Belgische staat om verzoeksters feitelijk gezinsleven op Belgisch grondgebied te handhaven, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Voorts is het motief dat stelt dat het onwaarschijnlijk is dat er voor de verzoekende partij geen binding meer is met haar herkomstland en zij daar geen kennissen of familie zou hebben niet kennelijk onredelijk indien de lange

duur van haar verblijf in het herkomstland voor haar komst naar België in acht wordt genomen temeer haar zus recentelijk naar België is gekomen.

Prima facie kan aldus niet worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met artikel 8 van het EVRM. Dit onderdeel van het middel lijkt derhalve niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen. *Prima facie* is het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM aanvoert niet ernstig.

3.5.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeksters uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel herneemt in wezen haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt:

“Verzoekster bevindt zich in een bijzonder behartigingswaardige situatie. Meer dan 10 jaar woont zij reeds in België (zie het feitenrelaas en de bijgebrachte elementen in de regularisatieaanvraag en het administratief dossier).

Verzoekster put daarom een middel uit artikel 8 EVRM (artikel 39/82, § 2 Vreemdelingenwet) en verwijst hiervoor naar onderstaande uiteenzetting.

Verzoekster heeft er dan ook alle belang bij om haar huidig verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in te dienen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is hiermee aangetoond.”

De Raad merkt evenwel op dat reeds werd vastgesteld dat verzoekster *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde, zodat zij niet naar de schending van deze verdragsbepaling kan verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN